

fragMENTaTION 14

Rinko Kawauchi Three Sisters

2014

Sanatçının izniyle | Courtesy the artist

Küratör: NECMİ SÖNMEZ

Editör: MİNE HAYDAROĞLU

Bedenin Gözlerinden Değil, Ruhun Gözlerinden Görmek Rinko Kawauchi'nin Çalışması

Çalışmalarında kişisel bakış açısının ürünü imgelerin peşinde koşan bir sanatçı olarak Rinko Kawauchi fotoğraf, video ve farklı teknikleri kullanarak işler üretir. Sanatçı farklı analog ve dijital üretim araçlarını kullanarak gerçekleştirdiği kompozisyonlarında, alışılmışın dışına çıkan perspektiflerden "insan-doğa" ilişkisini inceler. Doğa, ilahi güzelliğin kaynağı olarak bitmez tükenmez bir döngü üzerine kuruludur. Toprağa düşen tohum büyür, yetiştir, zamanı gelince yok olur. Bu süreklilik, dört mevsimde, hem gece, hem gündüz farklı farklı güzelliklerin olduğu kadar "derin" anlamların da çıkış noktasıdır. Kawauchi çalışmalarında, ilk bakışta olağan gibi gözüksede, bu derin anlamın peşinde yalpalamadan, inançla ilerler.

Sanatçının fragMENTaTION projesi için özel olarak geliştirdiği "Three Sisters" [Üç Kızkardeş] adlı çalışması kendi ailesinden üyeleri bir araya getiriyor. Farklı kuşaklara ait bireylerin yan yana gelmeleriyle oluşan kompozisyonlarda, hastalık başta olmak üzere birçok sorunla boğuşan kişilerin yüzlerindeki ifade çok etkileyici. Yaşama tutunmak isteyen insanların gözbebeklerindeki "huzur" bu çalışmanın ana metaforunu oluşturuyor. Adeta gözleriyle konuşan bireyler, yaşamın iniş-çıkışlarını, cefasını-keşfini almışlardır. Onları biraraya getiren "şimdiki zamanın mutluluğudur". Bir tür bakımevi olduğu daha ilk bakışta anlaşılan mekânın soğukluğuna rağmen, aynı odada olan aile bireyleri kendilerini birleştiren bağları, vücut dillerine, mimiklerine yerleştirmişlerdir. Kawauchi, adeta bir filmin karelerini andıran çalışmasında, doğa fotoğraflarını da kullanarak farklı bir anlatım ritmi oluşturur. Yerlerde sürünen çiçek yapraklarının biten bir yaşamın metaforu olduklarını anlamak zor değildir. Pembe renkli çiçek yaprakları artık dallarından kopmuş, sonsuzluk yolculuğuna adım atmışlardır. Bu yalın, tüm detaylardan arındırılmış ifade, insanoğlunun doğumla ölüm arasındaki döngüde verdiği mücadelenin evrensel ışıltısını taşımaktadır. Doğanın sürekliliğini görselleştirirken alabildiğince yalın, etkileyici imgeler üreten Rinko Kawauchi, trajediye yüz vermeden, gerçekleri kabul eden "hayat örgüsünün" de altını çizer, tıpkı eski bir Türk dervişinin "bu da geçer ya hu" deyişi gibi.

Her türlü anlatımsal, melodrama dayalı elemanın kapı dışarı edilmesine rağmen Kawauchi bu çalışmasında çok farklı bir "anlam" yakalamayı başarıyor. Çünkü belli bir hayat hikâyesinin içine sızdığı aile bireylerine ait kompozisyonlardaki "yakınlık kurma çabası" iki farklı karaktere sahip. Bir yandan yakınlaşan ölümün soluşunu duyan bireylerin birbirlerine verdikleri destek, öte yanda ise akıl almaz güzelliklerini kaybetmiş olan kiraz ağacının yaprakları. Güzelliğin, yaşamın geçiciliği karşısında Batı kültürleri, insanın ölüme bile meydan okuyacak güce erişmesiyle övünürler. Oysa Doğu uygarlıklarında birey daha doğduğundan itibaren "geçici olduğuyla" barışıktır. Rinko Kawauchi, Japon kültürüne ait birçok elemanı çalışmalarının arka planına yerleştirirken bunu bir tür geleneği kabul etme olarak değil, yaşamın formlandırılması olarak görür. Sanatçının kişisel, kendi ailesine ait bir hikâyeden yola çıkarak gerçekleştirdiğine emin olduğumuz bu çalışmada karşılaşılan "uyumluluk", doğa ile insan arasındaki diyalog üzerine kuruludur. Yerlerde sürünen kiraz çiçeği yaprakları, ilk yağmurda ortadan kalkacaklardır. Son karesinden gülümserken gördüğümüz saygıdeğer yaşlı hanım belki birazdan gözlerini kapayarak son yolculuğuna çıkabilir. Eğer anlamlandırılmayacağımız yaşlanmışlıklar, kendimizi sadece dakikalara indirgeyebileceğimiz anlar varsa, bunlar göz açıp kapama arasındaki sürecin izlerini taşırlar. Rinko Kawauchi'nin fotoğraflarının erdemi, bu kısa zaman dilimini içten, etkileyici, indirgeyen imgelerde büyüteç altına almasıdır. Algının bu denli sadeleşmesiyle erişilen yalınlık, ne geçmiş ne de gelecek zamana aittir. Biliyoruz ki, amacının son ya da sonuçlar olmadığı bir hedefe doğru ilerliyoruz. Yolculukta olma hali bize "şimdi"nin kapılarını aralarken, her adımın, her bakışın keşfini çıkar, göküzüne bak der gibi dersler veriyor. Kawauchi'nin büyükannesinin yüzündeki gülümseme, peşimizi kolay bırakmayacağı belli olan bir imgeselliğe sahip.

Necmi Sönmez
Haziran 2014, Çınarcık















To see through the eyes of the soul, not the body

Rinko Kawauchi's work

Rinko Kawauchi employs photography, video and mixed techniques in her works where she often uses images that are products of her own personal viewpoint. She develops her compositions by using various analog and digital tools; and investigates "human-nature" relations from unexpected perspectives. Nature, as the source of divine beauty, is built on a never-ending cycle. A seed falls into the earth, grows, blossoms, and disappears when it is time. This continuity in all four seasons, is also the starting point of "deep" meanings as well as all things beautiful, day and night. Kawauchi progresses unfalteringly in her pursuit for deeper meanings that seem regular at first.

The work "Three Sisters" specially created by Kawauchi for fragMENTaTION project brings together members of her own family. In the compositions she has formed by juxtaposing people from different generations, the expressions on these persons' faces are very impressive as they struggle primarily with illness and other problems. The "peacefulness" seen in the eyes of the people who strive to hold on to life is the main metaphor of this piece. The individuals who almost "speak" with their eyes have experienced the ups and downs of life, its pains and pleasures. What brings them together is the "happiness of the present time". Despite the cold atmosphere of the setting that is realized as a nursing home, the family members in the room convey their connection and dedication to one another through their body language and mimics. Kawauchi creates an intriguing narrative rhythm by also using photographs from nature in this work that looks like stills from a film. It is not hard to understand that the flower leaves lying on the floor are the metaphor for a life ending. The pink flower leaves have fallen from the branches and have moved onto the journey towards eternity. This simple expression with all details removed, carries the universal glimmer of the battle mankind gives in the cycle between birth and death. Rinko Kawauchi creates very elegant and impressive images while making visual the continuity of nature; and emphasizes the "web of life" that accepts the realities of life and slights tragedy; just like the old Turkish dervish saying: "this too will also pass".

Though all types of narrative, melodramatic elements are discarded, Kawauchi manages to grasp a strong meaning in this project; because, "the attempt to build closeness" in the compositions of the family members, into which a specific life story has infiltrated, has two characteristics. On one hand, the support between family members who feel the breath of death, on the other hand the cherry blossoms that have lost their incredible beauty. In the face of the transitory nature of life, Western cultures praise how mankind has reached power that challenges even death. However, in the Eastern civilizations, a man from the day he is born is content with his "transience". Rinko Kawauchi places many elements of Japanese culture in the background of her works, not as an acceptance of a type of tradition, but as a forming of life itself. In this work that we know the artist has created out of a personal story from her family, we encounter "a harmony" that is built upon a dialogue between man and nature. The cherry leaves lying on the floor will disappear after the first rain. The revered elderly lady whom we see smiling in the last still will perhaps close her eyes soon and go on her eternal journey. If there are experiences we cannot define, and memories that may only be reduced to moments, these carry the traces of time at the blink of an eye. The virtue of Rinko Kawauchi's photographs is in putting this short time span under the microscope with impressive and reductive images. The elegance reached by such simplification of perception belongs to neither the present time nor the past. We know that we are moving towards a target the aim of which is not an end or end results. Being in the state of travel, opens the doors of "the present time" for us, and teaches us lessons such as to enjoy each step, each glance, to look at the sky. The smile on the sister of Kawauchi's grandmother is a powerful image that won't soon leave our minds.

Necmi Sönmez
June 2014, Çınarcık

Rinko Kawauchi
Three Sisters
2014